

Šu 1405 obč. zák. jen tak, jako dle Šu 1404 obč. zák. při převzetí splnění, totiž ručí žalobcům za to, že jejich věřitelka Ida E-ová na ně nedokročí, nebo-li že nebude na nich pohledávku vymáhati. To jest osobní závazek žalovaného vůči žalobcům, jehož se nesprostil tím, že nemovitost, na níž pohledávka Idy E-ové vázne, prodal a odevzdal dále Luise H-ové, že ta to stala se knihovni vlastníci nemovitosti a převzala trhovou smlouvou, s žalovaným uzavřenou, pohledávku k zaplacení. Tvrzení žalovaného, že při převzetí pohledávky měl za to, že není splatná a že tedy nemusí být hned zaplacená, jest právě tak nerozhodno, jako jeho tvrzení, že on nestal se vlastníkem nemovitosti. Poněvadž pohledávka Idy E-ové 35.000 K stala se splatnou a věřitelka vznesla proti nynějším žalobcům žalobu na zaplacení, načež na základě soudního rozsudku, o žalobě vydaného, vymáhala na nich tuto pohledávku exekučně, žalobci jsou oprávněni, žádati na žalovaném, aby podle závazku, smlouvou trhovou ze dne 28. února 1921 převzatého, sám zaplatil tuto pohledávku s příslušnými úroky a úroky z úroků věřitelce Idě E-ové, aby žalobci byli takto sprostěni své platební povinnosti vůči ní a v důsledku toho i dalších exekučních kroků, jimiž by mohla proti nim nastoupiti, dokud by pohledávka její nebyla úplně zaplacená. Minění odvolacího soudu, že onen závazek žalovaného vůči žalobcům pominul tím, že Ida E-ová vymohla si proti žalobcům právoplatný rozsudek a vedla proti nim exekuci, jest mylné. Závazek ten trvá dále, poněvadž není zjištěno, ani tvrzeno, že exekuce, vedená Idou E-ovou proti žalobcům měla úspěch, že totiž Ida E-ová dosáhla zaplacení své pohledávky 35.000 K s příslušenstvím; vždyť teprv uspokojením Idy E-ové jako věřitelky, totiž zaplacením celé pohledávky 35.000 K s příslušenstvím této věřitelce, pomine její právo, vymáhati na žalobcích tuto pohledávku, a tedy pomine i ručení žalovaného vůči žalobcům. Dokud pohledávka Idy E-ové není jí zaplacená, může stále pokračovati v exekuci proti žalobcům, po případě za povolení nové exekuce proti nim žádati a žalovaný ručí jim tedy dále podle Šu 1404 obč. zák., jsa povinen sprostiti je další exekuce.

Čís. 2486.

Ujednání, že prodatel ručí za zboží a že je vezme zpět, bude-li kupiteli jeho odběratelem vráceno, dlužno rozuměti tak, že prodatel jest povinen zboží zpět vzít, kdyby se ukázalo vadným. Nejde tu o koupi s výhradou zpětného prodeje. Oznámiv vady bez prodlení, zachoval si kupitel námitky z vadnosti zboží též proti nároku na zaplacení ceny trhově.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 1430/22.)

Žalobkyně prodala žalované firmě zboží (síťky), jež bylo kupitelce odevzdáno dne 15. března 1920. Při zkoumání zboží prohlásil zástupce prodatelky kupitelce, by zboží dále neprohlížela, že za ně ručí a že je kdykoliv vezme zpět, kdyby kupitelce bylo vráceno. V červenci 1920 obdržela žalovaná od jednoho ze svých odběratelů 87 veletuctů sítěk zpět, jež pak dala k dispozici žalobkyni. Žalobu o zaplacení nedoplatku kupní ceny procešní soud první stolice zamítl, maje za to,

že nárok žalobkyně na nedoplatek kupní ceny není po právu, ježto cena zboží, daného žalobkyni právem k dispozici, přesahuje zažalovaný nedoplatek. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil a uvedl mimo jiné v d ů v o d e c h: Ustanovení Šu 1071 obč. zák. nelze zde použiti, neboť nejde o koupi s výhradou zpětného prodeje, nýbrž první soud vzal za prokázáno, že žalobkyně prohlásila, že za zboží, prodané žalované firmě, ručí a že je vezme kdykoliv zpět, kdyby bylo vráceno. Jedná se tedy o případné dodatečné zrušení koupě ohledně těch věcí, jež budou vráceny.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Ujednáním, že žalobkyně ručí za zboží a že je kdykoliv vezme zpět, kdyby bylo žalované vráceno, byla žalovaná sprostěna z povinnosti, by zboží bez prodlení prohlédla a žalobkyni vady oznámila, a byla oprávněna, zboží prodati, aniž je zkoumala, a oznámiti žalobkyni vadnost zboží teprve, až by bylo pozastaveno jejími odběrateli. To plyne zřejmě jak z doslovu ujednání, tak i z okolnosti, že žalobkyně přistoupila na toto ujednání právě proto, by žalovaná upustila od dalšího prohlížení zboží. Tvzení, že žalovaná nebyla oprávněna, pozastaviti zboží až po 4 měsících, není odůvodněno. Žalovaná pozastavila zboží bez prodlení, jakmile vady byly objeveny, to jest jakmile byly žalované od Zdenka T-a, jemuž byla zboží prodala, oznámeny. Vady ty vytýkány včas. Otázkou, v dovolání nadhozenou, zda žalovaná vzhledem k závazku žalobkyně, vzíti zboží kdykoliv zpět, by byla oprávněna vrátiti zboží i po roce nebo po 30 letech, netřeba se zabývati; mohla by přijíti v úvahu jen, kdyby žalovaná byla vady oznámila po uplynutí lhůty čl. 349 odstavec první obch. zák. Oznámivši vady bez prodlení, zachovala si žalovaná dle čl. 349 odstavce třetí obch. zák. též námitky plynoucí z vadnosti zboží proti nároku na zaplacení kupní ceny. Že zmíněné ujednání stran není smlouvou o koupi s výhradou zpětného prodeje, vyložil odvolací soud správně. Odvolací soud vyložil též správně, že nelze z toho, že žalovaná dne 9. července 1920 splatila 2000 K, usuzovati, že nedoplatek dluhu uznala a se vzdala dalších námitek pro vady zboží. Třebaže Zdeněk T. oznámil žalované již začátkem července, že část zboží pozastavuje, nevěděla žalovaná, kolik tato část činí; to se dozvěděla teprve 10. července, když splátka byla již učiněna. Jest samozřejmo, že žalovaná, kdyby ve sporu zvítězila, bude povinna, vrátiti žalobkyni z pozastaveného zboží jen tolik, kolik připadá na zažalovanou částku, ale zcela lichou jest námitka, že žalobkyně není dle Šu 1415 obč. zák. povinna, přijmouti pouze část zboží a že proto musí žalovaná zaplatiti zbytek kupní ceny, neboť zde nejde vůbec o částečné splacení dluhu ve smyslu Šu 1415 obč. zák. Nelze však přisvědčiti nižším soudům v tom, že žalobkyně byla podle ujednání stran povinna vzíti zboží zpět, ať se stalo vrácení z důvodu jakýchkoli. Z toho, že žalobkyně prohlásila, že ručí za zboží, a ze spojitosti tohoto prohlášení s dal-

ším zavazkem, že vezme zboží kdykoliv zpět, dlužno usuzovati, že se zavázala jen, že vezme zboží zpět, kdyby se pak přece ukázalo, že jest vadným. Není rozumného důvodu, proč by žalobkyně byla vzala na sebe ještě další závazek. Nestačí tedy ani, že zboží bylo Zdeňkem T-em vráceno jako vadné, nýbrž žalobkyně jest povinna, zboží vzíti zpět jen, je-li skutečně vadným. Poněvadž jest sporno, zda zboží jest vadným, a poněvadž zjištění vad vyžaduje odborných znalostí, bylo na soudě první stolice dle Šu 351 c. ř. s., by provedl důkaz znalecký, i když strany toho důkazu nenabídly. Žalobkyně uplatňovala právem v odvolání jako vadu řízení, že tento důkaz nebyl proveden, a poněvadž odvolací soud této vady neodstranil, jest i odvolací řízení vadné dle čis. 2 Šu 503 c. ř. s.

Čis. 2487.

Zákon o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čis. 27 ř. zák.

V tom, že chodec, ocitnuvší se na kolejích pouliční dráhy, byl vozem zasažen a, byť i lehce, poraněn, jest spatřovati příhodu v dopravě. Byl-li chodec stlačen do jízdní dráhy davem, jde tu o spoluzavinění třetích osob, jež však dráhu nevyručuje, nýbrž zakládá po případě jejich solidární spoluzávaznost.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 1450/22.)

V době veletrhu, kdy proudily po ulicích zástupy lidí, byla žalobkyně stlačena davem s chodníku do jízdní dráhy, zasažena vozem pouliční dráhy, vedoucí těsně u chodníku a poraněna. Žalobní nárok o náhradu škody proti podnikateli pouliční dráhy byl co do důvodu uznán po právu soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Neprávem popírá dovolání, že jest tu příhoda v dopravě dle Šu 1 zák. o ruč. železnic. Jest arciť připustiti, že při provozu pouliční dráhy jest to zjevem zcela obyčejným, že chodci a vozidla se pohybují poblíž kolejí a přes ně, ale pravidelná doprava i na pouliční dráze jest možnou jen, je-li prostor, v němž se vlak pohybuje, volným. Neodstraní-li se překážka, jež jest v cestě volnému pohybu vozu, včas, tak že se vozidlo s ní střetne, jest to odchylka od obyčejného normálního průběhu věci. Dlužno proto v tomto případě spatřovati příhodu v dopravě v ne-nadále dopravní překážce, která se v osobě žalobkyně postavila v cestu nepředvídaným způsobem další volné jízdy vlaku a nebyla včas odstraněna, takže se vlak srazil s tělem žalobkyně, a poněvadž v první stolici bylo nesporno, že tímto nárazem vozu na její tělo žalobkyně utrpěla poranění, třeba dle tvrzení žalované jen poranění lehké, bylo plným právem použito predpisu Šu 1 zákona o ruč. žel. Zda žalobkyně byla vozem odhozena stranou na chodník, jak uvádí druhá stolice, či zda jen upadla následkem nárazu vozu, jak tvrdí dovolání, a zda bylo poranění více či méně značné, jest pro rozhodnutí o důvodu nároku zcela nerozhodné a není tu již proto tvrzeného odporu se spisy dle čis. 3 Šu 503 c. ř. s. Co se týče otázky dle Šu 2 zákona o ruč. žel., zda a do jaké míry jest žalo-